

Karácsonyi beszélgetés

P. Andrea vagyok, Békásmegyeren lakom egy nagy panelházban a másodikon. Apukámmal, anyukámmal élek, ők már sajnos elváltak, mert egyszer nagyon összeveszttek, de együtt lakunk és szerintem nagyon szeretjük egymást. Nincs azon mit szégyellni, ha az embernek elváltak a szülei. Van egy kiscicám, testvérem nincs.

Régen, amikor még kicsi voltam, úgy tudtam, hogy a Jézuska hozza a karácsonyfát meg az ajándékokat. Azt képzeltem, hogy fehér ruhában van, amiből kilóg a lába, de azon nincs is cipő, nem is kell neki, mert szárnyakkal repül, a fején meg arany koronát visel. A Jézuska meg az angyal az nekem ugyanaz volt. A szüleim mindig elküldtek játszani és amikor az angyal behozta a fát meg az ajándékokat, utána csöngetett, akkor bemehettem. Ott láttam a fát, meg a sok-sok szép csomagot, amit azért kaptam, mert jó kislány voltam, persze mindet kibontottam és szétrakodtam, a végén egészen elálmosodtam a nagy gyönyörködésben, mert az ágyból is csak a játékokat néztem, egy babát meg egy könyvet magammal is vittem, aztán már másra nem emlékszem, mert elaludtam.

Később nagyobb gyerekektől hallottam, hogy mindent a szüleink vesznek és ők állítják, díszítik fel a fát is. Nagy lelkifurdalásom volt, mert addig azt hittem, hogy lát onnan föntről az angyal és én mindig jó vagyok, hiszen mindig kapok valamit. Sírva fakadtam, amikor megtudtam az igazat, de aztán megszoktam. A múlt évben már én is segítettem a fát díszíteni apukámnak.

Harmadikos korom óta én terítem meg az asztalt, szépen ünnepélyesen, mert karácsony csak egy van az évben és anyukám ilyenkor fenséges ételeket főz. Már óvodás koromban is készítettem ajándékokat gyurmából, meg festettem, rajzoltam és ezeket adtam édesanyáméknak. Én nagyon szeretek örömet okozni, de azt is szeretem, ha nekem okoznak örömet. Az ajándékokkal a szeretetünket fejezzük ki, mert ha én nem szeretnék valakit, akkor biztosan nem ajándékoznám meg, vagy direkt olyasmit vennék neki, aminek nem örülne, de ilyen még nem volt.

Van egy jó barátom, az anyu főnöknőjének a fia. Ha ők jönnek hozzánk vendégségbe vagy mi megyünk hozzájuk, mindig kitalálunk valami vicces színházat, hogy megnevettessük a felnőtteket. Legközelebb be akarunk öltözni valami híres zenekarnak és míg megy a lemez, tátogunk és úgy csinálunk, mintha mi játszanánk. Ilyenkor mindig jókat nevetnek a szüleink és nem beszélnek a szomorú dolgokról, és én inkább ezt szeretem. A barátomat is megajándékozom karácsonykor, meg a szülinapján. Próbálok valami olyasmit venni, amiről úgy gondolom, hogy ő örülni fog neki. De az is fontos kicsit, hogy mennyibe kerül. Mert nagyon rossz lenne, hogy én keveset vettem, a barátom pedig ellalmozott. Mondjuk, a másik meglátja a kirakatban, hogy amit ő kapott, az milyen olcsó, és arra gondol, mennyi pénzt kiadott és vehetett volna kevesebbet is – szerintem ez megbántja a másikat. Ha valaki szegény, akkor inkább a saját holmijából adjon valami értékeset – valamije csak van, aminek a másik örülne.

Nemcsak az ajándékozással lehet kifejezni a szeretetet. Ha valaki szívesen van együtt a másikkal, nem utálja ki, nem közösi ki sehonnan, ha bajban van, együttérez vele, segíti, jól megértik egymást, az egy szeretet. Engem az anyukám mindig megért és segít is. Például elkéstem az iskolából – ez életemben még csak egyszer fordult elő. Vasárnap anyukámnál a gyárban voltunk társadalmi munkán, és én segítettem takarítani, meg üveget pakolni, mindent, amit elbírok és estére elfaradtam, hamar elaludtam. Reggel meg csak fél kilenckor ébredtem. Akkor anyu bejött velem az iskolába és megmondta, hogy én nem tehetek a késésről, pedig így ő még jobban elké-

sett a munkahelyéről. Igaz, már én is kitakarítottam akkor, amikor semmi kedvem se volt hozzá, de a szüleim nem értek rá, én meg nem szívesen, de megcsináltam, mert éreztem, hogy ez a családért van.

En szoktam mindenféléről fantáziálni meg képzelődni. Például, hogy karácsonykor a Jézuska felvisz az égbe és ott mindent megmutat. Olyannak képelem, mint egy királyi vár. Szakácsok, örök, szolgák, sűrög-forog mindenki. Ott nincs semmi gonoszság, az emberek rendesen dolgoznak, soha nem veszekednek, mindenki szépen beszél a másikkal, nevetgél, boldog és vidám. Gyerekek is vannak és befogadnak maguk közé. Focizunk, kosárlabdázunk meg fogócskázunk, bújócskázunk. Nagy világosság van és minden nagyon szép. És nincs vitatkozás, hogy most én legyek a kapus vagy a hunyó és mindig csak én, én. Nagy-nagy békesség van és a felnőttek sincsenek soha haragban egymással. Idelent, nem hiszem, hogy mindig boldogok lehetnénk, mert megunnánk egyszer és aztán mindent elrontanánk, ott fönt pedig nem untuk meg.

A tévében is láttam A hét műtárgyában sokszor olyan képeket, hogy Isten meg pap meg templom, meg hallottam, hogy a rádióban is minden vasárnap imádkoznak. Nagymamától kérdeztem, hogy létezik-e Isten és ő mondta, hogy igen, van, ő a jó Teremtő, mindent lát, a jót és a rosszat. Aztán apukámtól és anyukámtól is kérdeztem – mert az ő véleményükre is kíváncsi voltam – és ők azt mondták, hogy olyan nincs, az csak egy kitalált mese, história, hogy Isten létezne, meg felkeljen a koporsóból. A barátomat is kérdeztem, ő is ötödikes és tizenegy éves, de ő sem hisz benne és nem tudja elképzelni, hogy én miért hiszem, hogy Jézus felállt a sírból és elment a mennyországba, meg hogy kiakasztották és élve maradt. Szerinte ilyen nincs, hogy valaki nagyobb lenne az embernél, hogy nagyobb hatalma lenne. De engem csak a jövő érdekkel, nem a múlt és hiszem, hogy van Isten. De én nem tudok imádkozni, csak amikor bajban vagyok, mindig könyörgök, hogy Istenem, könyörgöm, add meg nekem, pont, pont, pont, ide az jön, amit kívánok éppen és a végén azt mondom, hogy köszönöm, Istenem, és keresztet rakok. Az egyik barátnőm vidéken vallásos iskolába jár és ő leírt nekem egy reggeli meg egy esti imát, de az már régen elveszett, itthon biztosan a szemébe került.

Azt már nem elképzeltem, hanem inkább álmodtam, hogy a mennyországban az emberek elvittek a lakásukra és ott megvendégeltek. Olyan volt minden, mint a múltban, régi, szép hosszú ruhákban jártak és engem is felöltöztettek egy csillogó ruhába, megvendégeltek felséges ételekkel. Úgy alakult, hogy egyszer csak megjelent a király, a fia éppen akkora volt, mint én. Szerelmesek lettünk egymásba és összeházasodtunk. Az esküvőt is megálmodtam, a királyfi az egyik óvodás társam volt, megjelent az egész osztály, a legjobb barátnőm, az Andrea vitte a fátylat. Ez eddig egy jó álom volt, de néha nagyon rosszakat is álmodom, hogy mindenféle szörnyű állatok meg ősemberek üldöznek és meg akarnak enni és én menekülök előlük egy őserdőben, végül egy hosszú ágon hintázok, de az egyik állat elrágja, ilyenkor szerencsére mindig felébredek.

En úgy gondolom, ha nem volnának rosszakaró, önző emberek, ha nem lenne az a sok veszekedés, akkor mindig csak jót álmodnék. A legrosszabb az, ha az országok vezetői veszekszenek, mert abból háború lehet, pedig mindenki a békét szeretné. Ha én egy mindentudó, mindenható nagy varázsló lennék, egészen másképpen rendezném a karácsonyt. Minden ház elé állítanék egy szép karácsonyfát. Lenne egy nagy-nagy üres tér a lakótelepen, annak a közepére varázsolnék egy nagy-nagy fát, és az egész ország ott ünnepelne, egy jó hosszú asztalnál ülnénk együtt, és mindenkinek azt tálalnánk fel, ami a kedvenc étele. Beszélgetnénk, táncolnánk, mulatnánk, csillaghullás lenne az égen, meg szép ragyogás és boldogság, békesség.

Lejegyezte: Mező Ferenc